

etiam vsurpauit Cicero in Epistolis ad Atticum A lib. 2. Sed quod omnes φορσειαν ligulam expronunt quæ tibiæ solet inferi, non arbitror hic cōuenire,

Κἀν Διοθνήσων ὁ πατήρ τῶ δῶ κατὰ λιπῶν πᾶσι δὲ ὀπίκληρον,

κλαίειν ἡμεῖς μακρὰ τῶ κεφαλῶ εἰπόντες τῆ δξαθήκη,

Καὶ τῆ κόγχῃ τῆ πάνυ σεμνῶς τοῖς ἡμεῖοισιν ἐπούση,

Εδομεν ταύτῃ ὅς τις αἰ ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπέσει.

Καὶ ταῦτ' ἀντιπέφθωσι δρωμεν, τῆ δ' ἄλλων ἐδεμί ἀρχή.

Βδε. Τὰτὶ γάρ τοι σεμνὸν τούτων ὦν εἰρηκας μακαρίζω.

Τῆς δὲ ὀπίκληρου τῶ δξαθήκῃ ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.

Επὶ δὲ ἡ βελή χ' ὦ δῆμος ὅταν κρῖναι μέγα περᾶ γμ' ἀπορήση,

Εψήφισα αὖ ἀδικουῶν τοῖσι δικασαῖς περᾶδουῶα.

Σχόλια. Επίκληρον.] ὀπίκληρος λέγει ἡ νυῖ κληρονόμος καλεῖται. ὅταν ἡ παῖς ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀδελφῶν τε ἔσται ἔρημος, καὶ ταύτῃ τύχῃ ἐσομένη ἐστὶν αὐτῆς, ταύτῃ καλεῖται ὀπίκληρον. ὁμοίως ἢ τῶ ἡδὴ γεταμνημένῳ, ὅταν ἡ ὀπί τῆ ἐστὶ ὅλη κατὰ ἐλεμμένη, καλεῖται γδ ἢ τῶ ἐστὶν κληρον. καλεῖται ἢ ὀπίκληρος ἢ ἢ μηδ' ἐσω γεταμνημένῳ, ἀλλὰ ὡς πατρὸς ἔσται, καθότι καθήκει αὐτῇ πατρὸς ἢ ἐστὶν. καλοῦται δὲ ὀπίκληρος καὶ ἡ δύο ὡς καὶ πλείους. τινὲς ἢ τῶ ὀπίκληρον καλεῖται ὀπίπιαματίδα καὶ πατρῶχον. νόμος ἢ ἡ Αθλιώσιν, γνησίας μὲν ἐστὶν θυγατρὸς, νόθος δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν νότον τῶ πατρῶα.

CH. Επίκληρον] Nomine κληρῶ omnia bona quæ cernere potest hæres cōprehenduntur, siue ἔγσεια siue ἐπιπια. Hinc ὀπίκληροι dicuntur ad quos deuenit hæreditas, quia κληρῶ id est sorte bona erciscébatur. Sed καὶ ἐξοχῶ pupilla virgo quæ sola erat vocabatur ὀπίκληρος, (quæquam inuenio ad nuptas etiã & ad pauperes virgines hâc vocẽ vsurpatam) Hesychius ἐνάσπον vocat, & πατρῶχον, & viuẽte etiã patre sic dici testatur Grammatici quia bona patris ad eã pertinebãt, vbi enim filia legitima, paternã hæreditatẽ nothi nõ cernebãt. Scholiastes Græcus ὀπίκληρον etiã vocatã dicit ἐπιπιαματίδα quod verbi quid sit nõdũ perquirẽti mihi & indaganti cōpertũ esse potuit, neque Rhodiginũ capio qui Mãdã videtur vocare. Aliquãdo coniiicere libuit nõ effet ἐπιπιαματίς, id est τῶ ἐπιπια ματεύσθαι. Sed mihi non satisfacit cōiectura. sanẽ ὀπίκληρος id est quod vernacula lingua Galli dicimus, vne heritiere. Apud Maronẽ Lauinia Virgo dotalis dicta id videtur esse, quia illi patris bona pro dote cedũt, etsi scio apud Græcos ὀπίφορον aliã esse, puellã nẽpe quæ fratres habens hæreditatis partẽ pro dote asscuta est. Quia autẽ controuersia erat cui nuptũ esset dãda pupilla ὀπίκληρος, propterea vocata etiã est ὀπίδικος. Nam bona ea de quibus aliquis cõtendebat vt ad se pertinẽtibz propter generis proximitatẽ, cum mortuus nec filios haberet nec hæredes testamento reliquisset, dicebantur ὀπίδι-

quia Scholiastes ait esse pelliculam quæ ob os tibi- bicinis alligabatur. lego autem paulò post κατὰ λει- παν non κατὰ λιπόν.

Sin cui moriens pater heredis legasset forte puella

Curam, tum primam ceram nos multam plora- re inbentes

Et recludentes impositum conchæ de more sigil- lum

Nuptum damus hanc illi qui nos melius per- suaferit omnes.

Atque hac nobis impunè licent quæ non preto- ribus vllis.

BD. Equidem magni facio & laudo quæ tu ve- neranda locutus,

Verum improbè agis quum sic prohibes & te- stamenta resignas.

PH. Deinde Senatus populúsque vbi magna res super anxius hærens

Sciscunt ut iudicibus nobis tradatur causa reo- rum.

κα, vnde ὀπίδικα ζεῖαζ litem de hæreditate intende- re, cuius actionis partes sunt ἀμοισθήσεις & ἀποξ- κατὰβολή. Sed hæc omnia diligẽter & accuratẽ tra- ctauit vir maximus ingenio & doctrina Car. Sigonius lib. 3. de Rep. Atheniensium, ex Græcis orato ribz præcipuẽ sumpta & post maximũ Budæũ recensita & recocta. κλαίειν μακρὰ καὶ κεφαλῶ] Di- ctum fortassis vt illud, O multa fleturũ caput, sed quia testamẽtũ res est inanimata, fortassis sic vo- cat τῶ κεφαλῶ καὶ βιβλίῳ, vt de prima cera & ca- pite testamẽti quæ isti insuper habent hæc intel- ligantur, nisi Hesychiũ audimus qui κεφαλῶ (ni- si codices mendosi) ait esse τῶ σιωπηδῆς, & τῶ ὄνομα, vt hic nomina innuat tabulis testamẽti contenta.

Σχόλια. Καὶ τῆ κόγχῃ.] τοῖς σημεῖοις, ὡς κόγχας ὀπί- τιθέντων τῆς σφραγίσιν, ἀσφαλείας ἕνεκα. κόγχῃ ἢ τῶ κογχυλίῳ τῶ ὀπίκλειμῶ τῆς σφραγίσιν, τῶ μὴ ἀφανίζε- σθαι τοὺς τύπους αὐτῆς.

CHRIST. Καὶ τῆ κόγχῃ] Sigillis conchas vel conchylia pro inuolucro imponebãt, vt tutius as- seruarentur, neu typi & characteres delerentur. Propterea statim ait ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων quasi sit conchylium aperiens, etsi interpretes Græcus vi- detur accepisse pro ἀνακωλύων, vbi notanda breuis syl'aba χυ. alias semper (quod sciam) producta.

Σχόλια. Εδομεν ταύτῃ.] ἐκδίδομεν αὐτῷ φησὶ τῶ δωροδοκουῦτι ἡμᾶς.

CHRIS. Εδομεν ταύτῃ] Elocamus, inquit, Virginẽ potiora nobis dona adferenti. Hinc nota vox illa apud Ciceronẽ de Verre Prætores. Pupil- los & pupillas certissimam esse prædã prætoribus.

Σχόλια. Μακαρίζω] λέπει ἢ κατὰ κτ' ἢ τῶ σέ φησι G μακαρίζω, τὸ ἀνεγκλήτως παρατίειν. Ανανογχυλιάζων] πρὸς τῶ κογχυλίῳ πέπαιχεν, λέγει ἢ ἢ βραχέαν τῶ δὲ συλλαβῶν ἢ ἀνανογχυλιάζωι λέγει ἢ ἀντὶ τῶ κωλύων. Ἐπι δὲ ἡ βελή χ' ὦ δῆμος.] ἡ βελή καὶ ὁ δῆμος ὅταν ἀπορήσῃ παραγματος, τοῖς δικασαῖς ὀπίτρεσει.

CHRIST. Ἡ βουλή χ' ὦ δῆμος] Sic Latini, Senatus Populúsque Romanus, vt βελή sit τὸ πρῶ- τον τᾶξαι καὶ τιμῆ. At multiceps illa bestia secun-